

Iuda - Comentarii Jean Koechlin

1-13 O trâmbiță poate suna și numai pentru plăcerea celor ce o ascultă, dar ea trebuie să răsunе pentru a-i stimula pe luptători. Iuda ar fi dorit să-i întrețină pe frații săi cu subiecte dintre cele mai edificatoare. Însă, în fața progresului răului care se strecurase deja „printre credincioși”, slujba lui, un adevărat strigăt de alarmă, s-a mărginit să-i îndemne să lupte cu orice preț pentru adevăr. Câți copii ai lui Dumnezeu au nevoie să le fie amintit mereu ABC-ul adevărului creștin, când Duhul ar dori ca ei să se ocupe cu binecuvântări mai înalte (Evrei 5.12)! „Ați cunoscut toate odată pentru totdeauna...” (v. 5). Am făcut noi vreun progres sau, dimpotrivă, am dat înapoi, după întoarcerea la Dumnezeu?

Ca și a doua epistolă a lui Petru, și epistola lui Iuda folosește exemple solemne din Vechiul Testament pentru a ne zugrăvi apostazia morală din zilele din urmă. Aceasta este caracterizată de două trăsături: abandonarea harului, schimbat în desfrânare, și disprețul față de autorități, sub toate formele (2 Petru 2.10,11). Această ultimă tendință se afirmă deja în familii, în școli și în viața socială și profesională. Cum ar putea un copil care nu se supune părinților să accepte mai târziu autoritatea Domnului?

14-25 Trebuia să ajungem la penultima carte a Bibliei pentru a înțelege ce a descoperit Dumnezeu cu ocazia potopului. Profeția lui Enoh Îl contemplă pe Domnul venind cu sfinții Săi pentru judecata celor necredincioși. Toți păcătoșii vor da atunci socoteală de toate lucrările lor și de toate cuvintele lor provocatoare, inclusiv de cântirile lor. „Ei sunt cântitori, nemulțumiți (de soarta lor)...” (v. 16; 1 Corinteni 10.10), dovadă că necredința și satisfacerea poftelor nu aduc fericire! În ce ne privește, să veghem să nu fim nerecunoscători și nemulțumiți cu privire la partea pe care ne-a dat-o Domnul. „Dar voi, preaiubiților...!”. În mijlocul celor mai grave desfășurări ale răului, credinciosul are mereu o linie de comportament: zidire reciprocă, rugăciune, așteptarea Domnului, grijă de frați. Duhul Sfânt, Dumnezeu Tatăl și Domnul nostru Isus Hristos sunt numiți împreună, ca o asigurare că, din partea divină, nu ne va lipsi nimic (v. 20, 21). Dacă ne poticnim (v. 24), numai noi suntem responsabili, în vreme ce, fiind „păstrați în Isus Hristos” (v. 1; Ioan 6.39), noi înșine trebuie să ne păstrăm în bucuria dragostei lui Dumnezeu (v. 21). Da, să gustăm de acum acest „belșug de bucurie” și să-l dăm Dumnezeului nostru Mântuitor închinare și adorare.